

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године, код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог заступника Министра унутрашњих дела, Министра правде, а по саслушању Министарског Савета, решено је:

да се Радисав Ђорђевић, полицијски писар треће класе Управе града Београда, на основу § 76. закона о чиновницима грађанског реда, отпусти из државне службе, у интересу исте.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 9. маја 1908. г. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I., благоволео је на предлог заступника Министра унутрашњих дела, Министра Правде, поставити:

за полицијског писара треће класе среза пољаничког Димитрија А. Којића, практиканта среза колубарског, округа београдског.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 10. маја 1908. г. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог заступника Министра унутрашњих дела, Министра правде, а на основу члана 34. закона о пословном реду у Државном Савету, одобрено је решење Државног Савета од 29. априла 1908. године Бр. 2679, донето на основу тачке 9. члана 144. Устава, које гласи:

„да се Јосиф Петрик, капелник музике XV пешадиског пука „Стевана Синђелића“ у Зајечару, родом из Совјетице и поданик аустријски, по својој молби, прими у српско поданство заједно са својом женом Станиславом и малолетном децом: Драгославом и Бориславом, изузетно од § 44. грађанског закона, пошто је поднео уредан отпуст из својег садашњег поданства“.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 9. маја 1908. год. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог заступника Министра унутрашњих дела, Министра правде, а на основу члана 34. закона о пословном реду у Државном Савету, одобрено је решење Државног Савета од 4. априла 1908. год. Бр. 2266., донето на основу тач. 9. члана 144. Устава, које гласи:

„да се Витолд Шмит, окружни марвени лекар у Белој-Паланци и поданик аустријски, по својој молби прими у српско поданство, заједно са својом женом Јеленом, и малолетном децом: Јањином, Едуардом и Јадвилком, изузетно од § 44. грађ. закона, пошто је поднео уредан отпуст из својег садашњег поданства“.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 7. маја 1908. год. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог заступника Министра унутрашњих дела, Министра правде, а на

основу члана 34. закона о пословном реду у Државном Савету, одобрено је решење Државног Савета од 29. априла 1908. год. Бр. 2678., донето на основу тачке 9. члана 144. Устава, које гласи:

„Да се Сава Ђурић, учитељ из Арнајева, родом из Призрена у Старој Србији и поданик турски, по својој молби прими у српско поданство, заједно са својом женом Радојком и малолетном децом: Љубинком, Босиљком и Чедомиром, изузетно од § 44. грађанског закона“.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 9. маја 1908. г. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог заступника Министра унутрашњих дела, Министра правде, а на основу члана 34. закона о пословном реду у Државном Савету, одобрено је решење Државног Савета од 29. априла 1908. год. Бр. 2680., донето на основу тач. 9. члана 144. Устава, које гласи:

„Да се Петар Биберџић, земљоделац из Седлара, округа ваљевског, родом из Билећа у Босни, и поданик турски, прими у српско поданство по својој молби заједно са својом женом Савицом, пунолетним синовима: Митром и Илијом, малолетним синовима: Матом, Павлом и Марком и снахом Анђом, изузетно од § 44. грађанског закона“.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 9. маја 1908. год. у Београду.

СТРУЧНИ ДЕО

ДОКАЗ У КРИВИЧНОМ ПОСТУПКУ

(НАСТАВАК)

Сведоцба се састоји у саопштавању онога што је сведок својим чулима опазио. Сведок је, дакле, позван да репродукује своје опажање а не и да даје суд. И у томе је разлика између сведока и вештака. Али то ипак не значи,

да се сведок у сваком случају има да ограничи на просто саопштавање опажених чињеница. Сведоку не може бити забрањено да да и своје мишљење о ономе што је опазио, или да саопшти утиске, која је на њега каква чињеница оставила. Често је потребно сведока и о томе саслушати, — и таква изјава његова јесте сведоцба. Сведоцба се има узети да постоји и онда, кад сведок изјављује, да извесна чињеница не постоји, или да не зна оно, или да није опазио оно, што се држало да зна или да је опазио.

3. Сведоцба је изјава дата иследнику или суду.

По правилу под сведоцбom би требало разумети само изјаву учињену пред надлежним судом на главном претресу. Али наш законик у т. 7. § 229 изједначаје по вредности сведоцбу учињену на главном претресу са сведоцбom у генералној истрази, те је, према томе, сведоцба изјава учињена било пред иследником било пред судом. Та изјава мора бити учињена пред надлежним иследником или судом. Свака друга изјава, учињена пред ма којом другом власти, није сведоцба.

4. *Сведоцба је изјава лица, које није процесни субјекат, т. ј. које није ни судија ни странка.*

Са улогом сведока не да се сложити у истом кривично-неправном спору ниједна друга улога. Јер, ако би се то допустило, не би се могло доћи до правичне и непристрасне пресуде, која је циљ поступку. Из овога изилази:

а) Оптужени не може бити у исто време и сведок. Ако има више оптужених по једном делу (савиновници, подстрекачи, помагачи), онда сваки од њих може бити саслушан о истој ствари, само што се на свој исказ не може заклињати, и што се такав исказ не може узети за сведоцбу (§ 114. т. 1.). Међутим, као права сведоцба од вредности има се узети у поступку изјава онога од оптужених, који је ослобођен стога што је утврђена његова неодговорност. Према томе, ако је према једноме од оптужених прекинута истрага, или је суд нашао да нема места стављању под суд, или је суд пресудом изрекао његову невиност, то се његова изјава према осталим оптуженима има сматрати као сведоцба од вредности. Јер, чим једно лице престане бити оптужени, може се одмах јавити као сведок.

б) Тужилац исто тако не може бити једновремено и сведок. Ово вреди како за државног тако и за приватног тужиоца. Само, државни тужилац може бити замењен и после тога се може јавити као сведок, док је код приватног тужиоца та замена искључена. Приватни тужилац по нашем законикy изузетно, само о неким чињеницама, може бити способан сведок.

в) Као год што оптужени и тужилац не могу у исто време бити сведоци, тако исто не могу то бити ни њихови заступници. Ако се ова лица треба да саслушају онда она морају најпре бити замењена.

г) Најзад, сведок не може бити ни онај који је у истој ствари иследник или судија. Како улога иследника тако и судије не да се сложити с улогом сведока. Иследник не може бити сведок само у истрази коју он води, међутим на главном претресу се може јавити и као сведок. Исто то вреди и за судију кад је у улози иследника. И поротник је судија, те ни он не може у исто време бити и сведок. Исто вреди и за деловођу било у претходној истрази било на главном претресу.

Од лица која могу бити сведоци, испитиваће се сва о којима је вероватно, да ће моћи дати какво обавештење о важним чињеницама (§ 89). Под вероватноћом овде треба разумети и најмањи степен вероватности. Према томе, испитаће се и оно лице код кога и најмање основа има да ће моћи саопштити нешто што би се односило на кривично дело. И ако закон каже да ће се саслушати сва лица за која је вероватно да ће моћи дати какво обавештење, иследник и суд се не мора придржавати овога наређења само у случају у коме је једна чињеница већ утврђена истоветним исказима више сведока. На штету би поступка било, ако би се ово наређење разумело апсолутно, јер би се често поступак без икакве потребе отезао.

§. 28.

Способност бити сведок.

Старија законодавства са законском доказном теоријом нису допуштала да сваки буде сведок. Као год што су она постављала тачна правила, која су одређивала доказну снагу појединим сведоцбама, тако исто су она одређивала ко може а ко не може бити сведок. У главном је разлика прављена на *testes habiles* и *inhabiles*, способне и неспособне сведоке, и неспособни су они који се уопште не смеју испитивати. Способни сведоци опет, били су или *suspekti* или *classici*, сумњиви или класични, према томе, да ли је једној сведоцби закон давао пуну вредност или не.

С избацивањем законске доказне теорије престало је и овако разликовање сведока. То је сасвим логична последица теорије слободног судијског уверења, која се данас налази, у свима новијим законодавствима. Јер, кад закон оставља слободној оцени судије колику ће вредност дати једној сведоцби, било би нелогично кад би му забрањено да извесан ред људи испитује као сведоке. Стога та законодавства не знају за неспособне сведоке, већ допуштају да се свако лице сме испитати као сведок. Она се задовољавају само тиме, што извесним лицима не допуштају заклетву.

Наш законик са својом законском доказном теоријом спада у старије, те се стога у њему налазе и све конзеквенце доказне теорије коју је усвојио. Он се није задржао само на томе да постави правила, по којима судија има да оцењује доказну снагу поједине сведоцбе, него садржи и забрану да се извесна лица уопште смеју испитивати. Он, дакле, зна за разлику сведока на *habiles* и *inhabiles*. Касније ће се видети, да он и способне сведоке дели на *suspekti* и *classici*.

Која то лица не могу бити сведоци?

Наш законик зна за две врсте неспособности сведока: *апсолутну* и *релативну* неспособност. Апсолутно неспособним сведоцима сматра он лица, која се ни у ком случају не могу појавити као сведоци, а то су она лица, која због природне или физичке неспособности нису у стању казати истину. Релативно или правно неспособним сведоцима сматра он лица, која су опште способна да буду сведоци, али се само у конкретном случају не смеју испитивати као сведоци, и то због дужности, које им налаже њихов нарочити позив.

Апсолутно су неспособна:

1. Лица, која су у времену сведочења душевно или умно болесна, или се налазе у бесвесном стању (§ 91. т. 3). Одлучно је, дакле, време у коме би се једно лице имало саслушати као сведок. Докле идијот ни у ком случају не може бити испитиван као сведок, дотле лудак може само за време *lucidum intervallum*. Ако би душевно оболело лице било доведено пред суд као сведок, то је суд дужан да нареди истрагу која ће суд уверити у неспособност дотичног лица. Само слабоумље, међутим, није довољан разлог да неко не буде саслушан, већ да се његов исказ узме брижљивије у оцену.

2. Лица, која су у времену сведочења телесно болесна тако, да нису при себи (§ 91. т. 3.), као што је н. пр. лице које је смртно повређено, или које је у тешкој болести, или које је капља ударила и т. д.

(наставиће се)

Д-р Бож. В. Марковић.

ПРИЈАВЉИВАЊЕ СТАНОВНИШТВА

КОД ПОЛИЦИЈСКИХ И ОПШТИНСКИХ
ВЛАСТИ

(НАСТАВАК)

Колико је оваква констатација производљива, погрешна и што је најглавније у сукобу са једином одредбом нашег кривичног закона, која се односи на пријављивање становништва у Србији, то ћемо, одмах, доказати.

§ 344. кривичног закона према најновијој измени од 17. јануара 1900. год. гласи :

„Ко какво лице из другог места у своју кућу прими па га за 24 сах. месној полицијској, или где ове нема, општинској власти не јави, да се казни новчано од 5 до 150 динара.

Тако исто казниће се и у случају кад одлазак каквог лица не пријави у истом року.

Ако осуђени није у стању ову казну да плати да му се ова замени затвором до месец дана.

Казну ову изриче у граду Београду управник гр. Београда, у округу окружни начелник, а у срезу срески начелник“.

Цитирани законски пропис потпуно је јасан.

По овоме, код нас законодавна власт није усвојила *принцип генералног пријављивања становништва*, као што је то случај у Немачкој, већ *парцијелног-делимичног*.

Другим речима: не морају се пријављивати надлежној полицијској или општинској власти сви становници Краљевине Србије, већ само они који из другог места допунују, а дужност пријављивања лежи на онима, који та лица из другог места приме у своју кућу.

Према томе ниједан становник Београда, било да је рођен у Београду, или да овде стално живи, било да седи у својој сопственој кући или у локалу узетом под закуп није, по закону, обавезан да себе и своју породицу пријављује полицијској ни општинској власти, макар се у години дана неколико пута селио. Тако исто ова обавеза пријављивања не пада ни на издаваче станова.

Становници Београда једино су дужни да пријаве полицијској власти само она лица, која допунују у Београд из иностранства или из унутрашњости Србије, па одседну код ма кога становника Београда, било у хотелу, механи, становима за самце, или приватној кући.

Не може се замислити да је писцу непознат § 344. крив. зак., па кад он, и поред тога, у својој књизи тврди: да код нас не постоји законска одредба о томе која су лица обавезна да се пријављују, а која не, те да изгледа да су сва лица у Београду дужна да испуњавају ту обавезу, онда морамо доћи до закључка: да је писац веома површно прочитао и сасвим погрешно разумео текст §-а 344. крив. зак.

Мислимо да смо довољно доказали, да код нас постоји јасна законска одредба,

која се лица морају пријављивати и одјављивати, а која не, а тако исто да наш законодавац, у кривичном закону, није усвојио *принцип општег пријављивања становништва*.

Можда ће писац, да одбрани ово своје погрешно мишљење, позвати се на § 326. крив. закона, по коме полицијска или општинска власт, у случајевима непредвиђеним кривичним или ма којим специјалним законом, има права издавати наредбе које се односе на сигурност лица и имања; уредност и угодност јавног саобраћаја и т. д. Ако писац то учини, унапред тврдимо, да ће опет погрешити и доказати да неправилно разуме и овај законски пропис.

Полицијска или општинска власт могла би, по §-у 326. крив. закона, издавати наредбе, које би се односиле на регулисање пријављивања становништва у Београду само у том случају, кад у нашем кривичном закону не би постојао §. 344. који то питање регулише и предвиђа казну за она лица, која се не придржавају овог законског прописа, или кад би код овог §-а постојао још један став, којим би законодавна власт овлашћавала управну или општинску власт да може прописати детаљнија правила за регулисање пријављивања становништва, као што је то случај код §-а 356. б. крив. закона, којим је овлашћен Министар Унутрашњих Дела да може прописати правила за детаљније регулисање односа између слугу и њихових газда, на основу чега су ова правила и прописана.

§ 326. крив. закона има се разумети као овлашћење законодавне власти издатог полицијској или општинској власти да својим наредбама регулише извесне јавне односе, који нису регулисани кривичним или којим специјалним законом, под условом да се ове наредбе односе на *штићење личне и имовне безбедности грађана, уредност и угодност јавног саобраћаја, на одржање реда у вароши и местима где се много света скупља* и т. д.

У којим случајевима, и под којим условима, има места примени §-а 326. крив. зак. правилно је објашњено расписом г. Министра Унутраш. Дела од 6. априла 1904. год. ПБр. 11.507.

Према томе, кад полицијска или општинска власт, позивајући се на § 326. крив. зак., изда наредбу да се сви становници Београда морају пријављивати са нарочито прописаним листама, онда она таквим својим поступком мења вољу и намеру законодавца, и произвољно проширује смисао §-а 344. крив. зак.

По таквој незаконитој наредби грађани нису обавезни да се управљају и свака пресуда полицијске власти, заснована на оваквој наредби, била би поништена од стране суда на случај жалбе кажњеног лица.

Кад би се таква пракса усвојила као законита, онда би нас она далеко одвела, пошто би на посредан начин признали: да *полицијска или општинска власт може, по својој вољи, наредбама мењати и проширивати одредбе кривич. или ма којим специјалног закона, а то не може бити ни у једној правно уређеној земљи.*

Ако би се то гледиште усвојило као правилно и законито, онда би била *асолутно излишна законодавна власт*.

Без сумње услед оваквог погрешног разумевања §§-а 344. и 326. крив. зак. писац је могао на страни 147. своје књиге написати ово :

„Једина знатнија измена закона могла би, а и требало би, по нашем уверењу, да буде у томе, што би се досадашњи минимум казне за непријаву свео на суму од 2—3 динара и што би се проширио обим обавезе пријављивања и на она лица, која по досадашњој стилизацији законској не би баш имала дужност да се пријављују, када не би постојале *полицијске наредбе издате на основу §-а 326. крив. зак. а у смотрењу реда и безбедности грађана*“.

(свршиће се)

Милутин А. Протић.

КАЗНЕНИ ЗАКОНИК ЈАПАНСКЕ ЦАРЕВИНЕ

од 23. априла 1907. године.

Јапан је за ових последњих тридесет година у опште учинио огроман напредак у многим стварима, па је тај случај и у области кривичног права. И досадашњи је казвени законик јапанске царевине био релативно новијега датума; он је добио законску силу 1. јануара 1882. године и био је заснован на мустри францускога казнога законика (*code pénal*). Али већ годину дана доцније почело се носити мишљу о реформама његовим, а 1890. године дошло је и до једнога предлога, који је чак дошао и пред парламенат; по баш у то време морао је бити распуштен парламенат из политичких разлога. За тим је опет дошло до другог предлога, који је више пажње покљонио домаћем праву, али из њега је ипак провејавао дух немачкога и енглескога утицаја. Комисија, коју су састављали Dr. Yokota, Dr. Ischawatari, Dr. Koga, Dr. Kuratomi и Dr. Kameyama изнела је 1900—1901. парламенту један нови предлог, који најзад министар правде Matzuda преда једном комитету од тридесет и четири правника, међу којима су били професори, судије, државни правобраниоци, адвокати и виши чиновници разних министарстава. Предлог, који је тај комитет израдио, претресан је 1906. године у парламенту, а 23. априла 1907. године добио је силу закона.

О овоме законнику немачка се критика изразила не само као о најмлађем, већ и као о најмодернијем казном законнику. По краткоћи и простоти ни један га други казвени законик не може надмашити, а изгледа да су у њему сједињене многе жеље, које су до сада изражаване „*de lege ferenda*“. И ако има и сувише строгих казни, ипак судија има неограничено право ублажавања казне, а у појединим случајевима може и са свим избећи казну, као н. пр. код клевете, лажног сведочења и т. д., ако бити делкати били признати, пре но што дође до доношења потребне пресуде.

Већина деликата, који се само индиректно дотичу јавности, кажњавају се на тужбу приватног тужиоца.

Строге казне, које јапански казни законик предвиђа за игре на срећу и пушење опијума, показују на како високом ступњу стоји тај народ, док, рецимо, код већине европских, модерних народа саме државе задржавају право на лутрије у привредним и економским циљевима.

Да је овај законик одговорио и модерним захтевима, види се и по томе, што је предвидео нарочите казне за крађу и одвод електрицитетa и што је као могуће објекте напуштања¹⁾ узео не само децу, већ и старце и изнемогле. Од не мање је вредности велико придавање важности поврату, строго кажњавање увреде части у циљу сузбијања дуела, и најзад интензивна заштита трговачке части и кредита.

Насупрот томе, деликти двобоја, противприродног блуда и скотолоштва непознати су овоме закону, а противприродни блуд са лицима истогa пола казним је само тада, ако је извршен под утицајем силе или претње.

Најновији јапански казни законик већ је два пут преведен на немачки језик. Први је превод извршио *Dr. Lönholt*, тајни правни саветник и професор на универзитету у Токију, а други и допнији *Jhtgema Oba*, царско-јапански државни правобранилац. Служећи се са ова ова превода, *Heinrich R. v. Trölichsthal* изнео је у једном немачком криминалистичном часопису исцрпан извод јапанскога казнога законика, и ми га са његове интересантности износимо у целисти, тим пре, што је питање о реформи казнога законика и у нас на дневном реду. Обојица преводилаца *v. Frölichsthal* чини неке замјерке (н. пр. први назива све деликте казним делима — *Straftat*, а други их омет све без разлике назива злочинима *Verbrechen*), ну ипак други истиче као много бољи. Ну, да пређемо на главну ствар.

ОПШТИ ДЕО.

Казнено правне теорије законика.

На први поглед изгледа да се законик држи теорије застрашења, нарочито онда, ако се узму неколики параграфи, који изгледеју као да их је сам Дракон писао. Примера ради наводимо, да овај законик кажњава робијом пушења опијума, па чак и кад се опијум само нађе у сопствености, за тим хазардне игре; трговину са лутријским лозовима, недопуштено отварање затворених писама, загађивање пијаће воде. Смртна казна се примењује у врло широком обиму, а за многе деликте, који су по нашем схватању истуци, предвиђена је казна робије. Али кад се сравне те строге одредбе са изванредно великим оквиром казни и са правом судије да готово неограничено може употребити право ублажавања казне, као и са увођењем условне осуде и условног, пре времена, отпуштања из казних завода ако се може очекивати

поправка, онда се може рећи, да су огромне, у закону предвиђене казне само за то створене, да би код злочинаца изазвале представу која би их спречавала од злочина, тим пре, што се према потреби у поједином случају може врло благо применити закон. Свуда, где год је било могуће, ишло се на то, да се утиче на поправку злочинца.

Повратна сила и надлежност.

Одредбе о повратној сили и надлежности налазе се у првих осам параграфа казнога законика. Што се тиче повратне силе, нема ничег особитог да се помене. Надлежност је овога казнога законика принципијелно територијална, па ипак се у унутрашњости кажњавају све личности без разлике (чак и ако су деликвенти странци, па су извршили дело шта више ван земље) за злочине: противу царске породице, противу унутрашње и спољне државне безбедности, прављења лажног новца, фалсификовања картија од вредности, новчаница, јавних исправа, печата и жигова. Следећи злочини бивају кажњени ако су извршени ван државе само тада, ако су их извршили јапански поданици, или странци према јапанским поданицима, и то: злонамерна паљевина, проузроковане поплаве, фалсификовање јавних и обичних исправа, фалсификовање приватних печата и жигова, силовање, осрамоћење, браколомство, подвођење и блудничење, убиство, телесне повреде, оштећење здравља делом и побачај, ограничење личне слободе, разбојништво и одвођење, а делом и увреда части, крађа и похара, преваре и изнуда, проневера ствари које има човек у државини по службеној дужности и јатаковање. Ако државни чиновници и ван земље згреше, кажњавају се за ова дела: ако пусте осуђеника или притвореника да побегне из затвора, за тим за фалсификовање списка или нацрта да би их употребили у службеној дужности, за злоупотребу службене власти и за примање мита.

Подела деликата.

Јапански казни законик не одваја поједине деликте према њиховој тежини, као рецимо на злочине, преступе и истуге, већ је све те деликте сједино, што, наравно, битно упрошћава цео казни законик и даје му могућности, да цео буде сручен у 264 параграфа; отуда и долази, да Јапан има најкраћи казни законик. Ну ипак се према казни увек може увидети, за какво је дело деликвент осуђен, да ли је, рецимо, кажњен због злочина, због преступа или само због истуга. Смрт и робија јесу казне за злочине, затвор и новчане казне преко 20 јена = 50 динара (*Bakkin*) јесу казне за преступе, наш полицијски затвор¹⁾ и новчана казна испод 20 јена (*Kario*) изричу се као казне за иступне кривице.

Јапански казни законик зна само за деликте који се кажњавају по службеној дужности и за деликте који се кажњавају на тужбу приватног тужиоца:

силовање, осрамоћење, противприродни блуд ако не би наступиле никакве теже последице, браколомство, увреде части, повреда тајне, злонамерни поништај туђих ствари, ако се не тичу јавних исправа, државних грађевина или превозних средстава, и т. д.

Казне.

Овоме што смо већ казали има још по нешто да се примети, а и да се обрати пажња још на неке ствари. Смртна казна не извршује се јавно. Она се примењује код прилично великог броја деликата, а начин је извршења вешање. Па ипак се, са мало изузетака (рецимо код велеиздаје), на место смртне казне може изрећи казна робије.

Казна робије може се изрећи готово код свију деликата, па чак и код увреде части, пушења опијума и т. д. Казна затвора има врло слаб и потчињен значај, па ипак се та казна према казни робије има смаграти као тежом.

Напротив, новчане казне имају врло велику улогу, тако да чак и казна робије може бити преобраћена у новчану. Најмања новчана казна износи 10 сена (отприлике 25 пара). Као споредне казне наилазимо конфисковање оруђа, употребљених за дело, као и предмета који су приликом извршења дела присвојени или нађени на месту дела, па ма они и злочинцу припадали.

Код новчаних казни преко 20 јена даје се рок за извршење тридесет дана, а код новчаних казни испод 10 јена рок је извршењу казне десет дана. Ако пак осуђени у остављеном року не плати казну, он бива спроведен у кућу за принудан рад (*Arbeitshaus*) и тамо мора да ради толико, док не заради новац за исплату казне. Деси ли се пак, да осуђени не може да плати само један део казне, онда се и за толико, колико остатак износи, упућује у кућу за принудни рад, те да и тај остатак одради.

Будућност ће показати, да ли ће се моћи остати на тако широким оквирима казне и на неограниченом праву судије да може, према околностима, ублажавати или са свим опраштати казну; али ми смо мишљења да му толику моћ није требало давати, пошто то врло лако води злоупотребама.

Специјални закони обухватили су одредбе о помиловању, амнестији, одузимању грађанских права и грађанске части и о полицијскоме надзору.

Доб. В. Важић.

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

БОРБА ПРОТИВ ЗЛОЧИНА

Алберик Ролин

професор кривич. права на универзитету у Гану.

(НАСТАВАК)

Има два средства помоћу којих је могућно спречити чињење кажњивих дела или бар ограничити криминалитет. Прво, које се сасвим природно намеће духу, састоји се у запрећењу већим или мањим

¹⁾ Од стране лица, којима је закон ставио у дужност старање о тим људима.

¹⁾ Немачки *Naft*.

злом ономе, који више или мање вређа закон. Да не би ова претња била илузорна, потребно је да буде *пропраћена последицама*. Друго средство састоји се у поправци злочинчевој, у обраћању пажње на његово васпитање, у трансформисању његове природе, у стварању његове, тако рећи, нове душе. Зар није очигледно да се ово последње средство може применити само на оне, који су се већ огрешили о закон, да се помоћу њега може спречити само законски поврат, и да оно, најзад, нема никаквог утицаја на оне, који су извршили више законских повреда, а нису за исте кажњени? Зар је без икакве важности спречавање примарних законских повреда?

Испитајмо сада у детаљима организацију америчких завода за поправку, а нарочито завод *Елмиру*, који је најсавршенији.

* * *

Завод *Елмира* основан је 1876. год. У њему су осуђеници потпуно одвојени само за време ноћи. Дању раде заједно и, као што ћемо видети, један велики број и обедује заједнички. Организован у почетку само за 500 осуђеника, завод овај има их данас 1580, захваљујући својим сукцесивним повећањима. За основу његовог стварања узет је систем Крофтонов, али са знатним модификацијама.

Имајмо, пре свега, у виду, да је *Елмира* намењена личностима први пут осуђеним, у доба од 16. до 30. год. Суд има права да нареди, да осуђени буде затворен у *Елмири* на неодређено време до максимума законом утврђене казне. Минимум казне, дакле, не постоји. Осуђеног води у *Елмиру* један њен чиновник. Пошто се окупа, затварају га у ћелију за време од једног до два дана, да би имао времена да размишља. За овим га изводе пред главног директора, који га опширно испитује о ранијој прошлости, о средини у којој је живео, о његовом обичном занимању, пореклу, о његовој фамилији и т. д. а све у циљу да би се што боље обавестио о његовим моралним диспозицијама и навикама. После свега овога директор му бира један занат међу разноврсним занатима, који се практикују и изучавају у заводу.

Пре него што приступимо испитивању ових заната, да видимо како је изведено класификације осуђеника. Они су, одмах у почетку, подељени на три велике категорије: *вишу, средњу и нижу*. Виша се дели на две секције: у првој су кандидати за условно ослобођење, а у другој они, који су само способни да буду условно ослобођени, и који се ослобођавају тек пошто им се нађе место. Сваки осуђеник при ступању у завод увршћује се у *средњу* категорију, и од овог тренутка судбина му је у његовим сопственим рукама. Захваљујући систему неодређених осуда, који је у тесној вези са организацијом *Елмире*, администрација завода располаже сувереном моћи у погледу упућивања осуђеника да се добро влада и да лично ради на својој моралној поправци. Ако у времену од шест месеци покаже задовољавајући ус-

пех у владању, школи и занату, осуђеник прелази у вишу категорију, и постаје кандидат за условни отпуст. Ако пак и у току идућих шест месеци покаже у овом троструком правцу задовољавајуће резултате, оглашују га као способног за условно ослобођење или ослобођење на часну реч, и ослобођавају га чим му се нађе место помоћу кога може живети часним животом. Ако му пријатељи не могу да нађу никакво место, или ако не може да добије старо место, администрација му ово налази путем кореспонденције.

Ослобођен на реч, осуђеник је дужан подносити администрацији сваког месеца извештај о своме владању, и овај извештај мора бити премапотписан од какве познате личности. Ако се влада добро, за шест месеци по ослобођењу, он је дефинитивно слободан. У противном, затварају га и враћају у завод, где све почиње изнова.

Ако се осуђеник, увршћен, при ступању у завод, у средњу категорију, влада рђаво, премештају га у нижу класу и, како изгледа, ово је најобичнији случај. Ова категорија разликује се од осталих двеју црвеном униформом осуђеника и начином на који се с њима поступа. Они обедују по својим ћелијама, шетају по ходницима један за другим под надзором чиновника завода, и потчињени су, у опште, строгом и унижавајућем режиму. Осуђеници средње категорије носе, махом, обично одело са шкотском капом шетају по ходницима у редовима по двојица, и под надзором су осуђеника из прве категорије. Али они не уживају привилегије као осуђеници из прве категорије, и још обедују по ћелијама. Што се тиче осуђеника из прве категорије, они носе униформу затворено-плаву и војничку капу, обедују заједно у великим трпезаријама, разговарајући се слободно за време обеда, а и храна им је боља од хране осталих притвореника. Кад из својих ћелија иду у радионице или у трпезарију, марширају у редовима по четворица, под командом капетана или нижих чиновна, које директор између њих бира.

Неколико речи о организацији рада у овом великом заводу.

Према описима и нацртима, који су нам пред очима, рад у школи и радионици организован је на начин у свему савршен. Што се тиче овог последњег рада, пада у очи да се осуђеници обучавају тешким занатима, за које се захтева извесна вештина или уметничка култура, и који су стого лукративнији. То су занати: дрводељски, столарски, декораторски, браварски, ковачки, зидарски, штампарски, књиговезачки, камено-резачки, ливачки и т. д. Сви ови занати изучавају се из основа у радионицама, које су потпуно снабдевене потребним алатима, и чији је материјал, који данас представља огромну вредност, производ осуђеничког рада. На овај начин успева се да се несрећници преобразе не само у добре индивиду-е већ, саобразно мудрој жељи једног од оснивача овог система, у *индивиду-е добре за нешто*. Јер,

несумњиво је, да ће један обичан радник, по изласку из затвора, имати да се бори са много већим тешкоћама због своје рђаве прошлости, и да ће пре пропасти у маси беспосличара, но радник који је из основа изучио један тежак занат, за који је потребна извесна доза вештине и професионалне наставе.

И школска настава организована је у *Елмири* исто тако одлично као и рад. Има седам класа: две примарне, две средње, две више и једна највиша или академска. Ова организација обухвата све притворенике, почев од неписмених па до најписменијих. Подела у класе врши се према склоностима и знањима. Настава не обухвата само рудименте науке: читање, писање и рачунање, већ и вишу математику, историју, специјално енглеску и америчку, литературу, политичку економију и главне принципе приватног и уставног права. Пространство овог програма изазива, на први поглед, по мало смеха, али сведоци очевидци, европске криминалисте, тврде, да се ове различите науке предају озбиљно и потпуно. Предавање је, у главном, усмено, и у вишим класама врши се помоћу конференција. Ученицима се, ради бележења, саопштавају изводи. Испити су месечни. У највишој класи, академској или моралној, многобројни ученици претресају, под надзором учитеља, озбиљна морална питања. Зар није мало чудновато да скуп осуђеника дискутује о моралу?

Али и ово није све.

(вршиће се)

ПОУЧНО-ЗАБАВНИ ДЕО

ЈЕВРЕЈСКА ЛАМПА

(паставка)

— Још вам само остаје да кажете име кривца. Кога ви окривљујете?

— Оптуђујем особу која је исекла слова из албума и која је помоћу истих са Липеном општила.

— Од куда знате да је коресподенат те особе био Арсен Липен?

— Сазнао сам од самог Липена.

— Холмс пружи једно парче хартије, сасвим мокро и згуљвано. То беше она страна коју је Липен исцепао из нотеса, у барци, и на којој беше исписао фразу.

— Замислите, примети Холмс, са задовољством, ништа га није обавезивало да ми да ту страну и да тако себе изда. Просто ме је његов детињарлук с тиме упознао.

— Шта сте сазнали.... рече барон. Ја међутим ништа не видим....

Холмс написа понова слова и цифре.

— К Т Р Д Ј В Г Е О Е Д О — 237.

— Па шта? рече господин од Емблвала; то је иста формула, коју сте нам сами показали.

— Не. Кад би ову формулу различно комбиновали и пермутовали, видели би на први поглед што сам и ја видео, а то је, да није слична са првом.

— По чему?

— Ова садржава три слова више: Е, Д и О.

— Заиста то нисам уочио....

— Приближите ова три слова оним словима, која су одвојена од речи „одговорте“ па ћете констатовати да је могућа само једна реч, а то је „О Д Ј Е К.“

— Шта то значи?

— То значи „Одјек Француске“, Липенов лист. његов званични орган, преко кога је он општио. Одговорите преко „Одјека Француске, у рубрици за малу кореспонденцију, броја 237“. Овде је лежало решење загонетке, коју сам толико жељно тражио. Долазим из редакције „Одјека Француске“.

— И ви сте нашли?

— Сазнао сам детаљно историју односа између Арсена Липена и... његове саучеснице.

Холмс разви седам новина и са њихових последњих страна одвоји ове редове:

1. АРС. ЛМП. Госпођ. траж. зашт. 540.

2. 540. Чека објашњења. А. Л.

3. А. Л. Под домин. непријатеља. Изгубљена.

4. 540. Напишите адресу. Учинићу увиђај.

5. А. Л. Мирило.

6. 540. Парк три сахата. Љубичица.

7. 237. Решено суб. бићу нед. јут. парк.

— И ви називате то детаљном историјом! вићу господин од Емблвала....

— Боже мој, да, и ако мало поклоните пажње, бићете и ви мога мишљења. Одмах у почетку, извесна дама која се крила под цифром 540, тражи заштиту од Арсена Липена, нашта овај одговара и захтева објашњења. Госпођа му саопштава да је под доминацијом једнога непријатеља, Бресона без сумње, и да је изгубљена, ако јој се не укаже помоћ. Липен, неповерљив, не одлучује се да се сусретне с овом непознатом особом, с тога тражи адресу и предлаже увиђај. Госпођа се устеже неких четири дана, — консултирајте датуме, — и најпосле, приморана догађајима и под утицајем претње Бресонове, казује му име њене улице Мирило. Сутра дан, Арсен Липен саопштава да ће бити у парку у три сахата, и моли непознату особу да понесе један букет љубичице, као знак познанства. После овога настаје прекид кореспонденције за осам дана. Арсен Липен и госпођа немају потребе да се дописују преко новина, јер се виђају и дописују директно. План је скован: да би се испунили захтеви Бресонове, госпођа ће дигнути јеврејску лампу. Остаје само да се одреди дан. Госпођа, која се дописује из обазривости помоћу исечених и прилепљених слова, реши се за суботу и извештава Липена: Одговорте Одјек 237. Липен одговара да је решено и да ће бити у недељу изјутра у парку. Крађа јеврејске лампе извршена је у недељу изјутра.

— Заиста, све се подудара и историја је потпуна.

— Холмс продужи:

— Дакле, крађа се дешава. Госпођа излази у недељу изјутра, обавештава о

свему Липена и односи Бресону јеврејску лампу. Ствари се дешавају онако, како је то Липен предвидео. Суд, имајући у виду отворен прозор, четири отиска у земљи, и две греботине на балкону, усваја хипотезу, да је крађа извршена разваљивањем. Госпођа је мирна.

— Нека тако буде, рече барон, усвајам ово објашњење, које је врло логично. Али шта је са другом крађом....

— Друга је крађа проузрокована првом. Новине доношаху на који је начин украђена јеврејска лампа и неко дође на идеју да понови тај начин крађе и да све покупи, што првога пута није било однешено. И овога пута ово није била симулирана крађа, већ ефективна, са проваљивањем, прескакањем и т. д.

— Липен, наравно....

— Не, Липен не ради тако глупо. Липен не пуца на људе за једно да или не.

— Дакле ко је?

— Бресон без икакве сумње, и без знања потчињене му госпође. Бресон је ушао овде, њега сам гонио и он је ранио мога сиротог Вилсона.

— Јесте ли ви сигурни?

— Апсолутно.

(наставиће се)

с француског
Милутин Т. Марковић.

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

I.

Суд општине рготинске, актом својим Бр. 1061, пита:

„В. С. оптужен је од стране општинских пуномоћника овоме суду, што извештај део земље од општинске утрине себи присваја, без да на то има права, и он је пресудом овог суда Бр. 563 осуђен: да присвојено земљиште општини врати у својину и на плаћање трошкова. Вредност спорног земљишта износи по процени вештака 10 динара.

Ну на жалбу осуђеног В., првостепени зајечарски суд, одлуком својом Бр. 4752, поништио је пресуду овог суда са разлога: што је у овом спору општински суд заинтересован, па и ако парничари нису чинили изузеће, суд је, вели, ипак био дужан у смислу §§ 52., 53. гр. пост. сам од суђења изузети се, и истом одлуком одредио је, суд општине трнавачке да овај спор на ново расправи.

У Бр. 16. „Полицијског Гласника“ ове год. објашњено је, да општински пуномоћници, за земљишта у вредности до 100 дин. које приватни присвајају, могу тужити ове дотичном општин. суду, а преко ове суме надлежном првостепеном суду; пресудом овог суда расправљено је питање о својини земљишта у вредности од 10 дин. која је пресуда по § 13. гр. пост. одмах извршена, и првостепени суд није се ни требао упуштати у расматрање оваквих спорова, а још мање

да изузеће суда чини и ако се парничари на то позвали нису. Моли се уредништво за обавештење, да ли је одлука расматрајућег судије на правилној основи закона донета или не; и да ли има места изузећа општинског суда у оваким споровима, као и да ли је у опште надлежан општински суд да расправља о праву својине земљишта између општинских пуномоћника и приватних лица.

II.

Предузимач IV грађев. секције за грађење жељезничке пруге државне, Зајечар—Параћин г. Ђ. Н. од пре 2 године наишао је у камене мајдане, који се налазе у општинској утрини и којима је општина располагала, и из истих вади тесан и ломљен камен за жељезничку употребу, без да општини зато плаћа, те је ова општина тиме оштећена у приходу који и буџет предвиђа.

Предузимач није поднео доказе овоме Суду, по ком је праву наишао у општинске мајдане, јер су и од пруге удаљени за 12 к. мет.; али на жалбу општинског суда полицијска власт свагда је издавала наредбу, да предузимача у раду н омета, и да он камен вади по уговору код дирекције закљученом, док међу тим општина никакав уговор о давању каменних мајдана закључила није.

Моли се уредништво да изволе дати обавештења по овоме:

1. Да ли предузимачи имају права на бесплатно вађење камена у општинским мајданима;

2. Да ли се ови општински мајдани могу сматрати за експрописане, пре док општина ни од државне власти нити од секције није добила никакво решење — наредбу;

3. Да ли су за штету општинске касе одговорни они општински часници који су били на општинској управи за време када је предузимач мајдане заузео, и

4. Ако предузимач нема на ово права, пошто је он приватно лице, онда може ли општина и на који начин од њега да наплати таксу за повађени камен, да га бар сада из мајдана искључи?“

— На ова питања одговарамо:

I.

Многи првостепени судови налазили су, да општински судови не могу судити кривице из § 339. и 375. а. кр. закона за заузећа општинских добара, јер се, веле, општински судови јављају као тужиоци по овим стварима, па су ништили пресуде општинских судова.

Поводом оваквог схватања поменутих судова, г. Министар Правде, актом својим од 17. септембра 1905. год. Бр. 10348, умолио је Касациони Суд, да по овоме да своје мишљење.

И Касациони Суд, одлуком својом од 8. октобра исте године Бр. 9505, одлучио је, да су општински судови надлежни за извиђање ових кривица, јер се они не јављају у овим случајевима као заинтересована парнична страна, него као „судска власт, јер општински суд није сопственик и искључиви господар општинске имовине“.

Овако, дакле, стоји кад је случај примене § 375. а. кр. закона.

За случајеве редовнога суђења о повраћају заузетих земљишта, где је кривична одговорност отпала по основи застарелости, нема одлуке Касационог Суда, али по начелу, постављеном у поменутој одлуци, општински судови су надлежни и за редовно суђење, кад год вредност имања не прелази 100 динара.

У овим случајевима тим пре, што општински суд не дела непосредно и својом сопственом иницијативом, него у суђење улази по тужби општинског пуномоћника, као једне приватне стране.

Према овоме, греше првостепенни судови кад споре надлежност општинским властима за суђење ових спорова и преносе ову на суседне општине.

С тога нека општински судови све овакве случајеве достављају надзорној власти која ће уложити потребан корак, да се и за ове случајеве чује реч Касационог Суда;

II.

По правилу, постављеном у чл. 2. закона о експроприацији непокретних добара за потребу грађења железница од 16. јануара 1880. године, сваки је дужан уступити своје земљиште, ако се оно грасом обухвата за саму пругу или друга железничка постројења, али има право накнаде за ово.

По чл. 38. истог закона, земљишта ова одузимају се одмах кад су потребна, а после се процењују и плаћају.

Општине, окрузи, срезови и манастири, немају права на накнаду, кад се железнице подижу за општенародну потребу (чл. 4. поменутога закона).

У ред оних добара, која се морају уступити бесплатно, свакако не улазе она, која не захвата пруга, као што су каменоломи, удаљени по 10—15 к. мет., од којих општине имају извесних прихода, који се чак и у буџет уносе и т. д.

За оваква добра, општине би, по нашем мишљењу, имале право на накнаду по § 10. закона о експроприацији од 15. марта 1866. године, с обзиром на грађански закон, којим се и општинама дозвољава право сопствености и изједначају са приватним личностима.

Како, међутим, железничка дирекција налази, да и ова добра могу бити предмет бесплатног одузимања и експлоатације од стране државе, па такве концесије условљава и при држању лицитација за израду железнице, то се треба обратити г. Министру Грађевина, те да он расправи ову ствар, било непосредно, било саслушањем правничког одбора.

Могла би општина и путем редовног грађанског спора тражити накнаду штете непосредно од предузимача, али је пут, који смо напред поменули и краћи и zgodнији.

На сваки начин, општина нека не омета предузимача у вађењу камена, јер ако она добије право наплате, њој ће се то доцније исплатити.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

Поред осталих кривичних дела, није редак случај да се код нас врше дела из § 187. кривичног закона — одвођење деце у циљу прошње. Ова деца махом врше скитачи Цигани, који цео свој век проводе у лутању из села у село. Најрадије лутају по нашим западним крајевима где су села неушорена и где могу лако вршити поменута дела. Да би веће зараде имали они ту децу махом осакате или ослабе, како би што већи ефекат изазвали код добродушне публике.

Такав један случај десио се у прошлом месецу у срезу пожешком.

На дан 17. прошлог месеца, ово лице чију фотографију износимо, а које вели да се зове **Владимир Николић**, новцем и разним обећањима, успео је одвести **Светислава** шестогодишњег сина Радомира Порубавића, из села Радоваца, среза пожешког у намери да

шубару, а на ногама шарене чарапе и опанке с кајишима.

Како ово лице крије своју прошлост, то износећи његову фотографију, обраћамо пажњу свима властима, ако би знало ко је ово лице или ако у њему упознају извршиоца каквог казнивог дела, да о томе известе начелника среза пожешког с позивом на акт Бр. 4702, код кога се ово лице налази у притвору и под истрагом. Нарочито скрећемо пажњу начелнику среза подгорског да не буде ово лице Милутин Савић, из Комирића, кога је начелник тражио депешом од 18. априла ов. год. Бр. 3620.

Овом приликом упозоравамо све полицијске власти на ове скитаче Цигане, који врло радо и вешто крију свој идентитет. Они, махом по извршењу каквог кривичног дела, мењају своје име и презиме, да би се спасли кривичне одговорности или да би прикрили раније осуде, пошто знају добро да се поврат строже кажњава. Један такав случај десио је се у нашем Антропометријском Одељењу.

У 1905. години упућен је на мерење и фотографисање из београдског казног завода **Никола Ђорђевић**, скитач Циганин, из села Железника, среза врачарског, који је био осу-

га осакати и да са таквим проси. Али захваљујући случају, намера му је осујећена, јер су га на путу далеко од Радомирове куће срели неколико сељака из села Радоваца, дете му отели и њега предали власти.

Узет на испит изјавио је да се зове **Владимир Николић**, родом из Мајдана среза таковског, у коме је месту, вели живео до своје пете године, а од тада је стално лутао из места у место. Примећено је да крије свој идентитет, без сумње у циљу да би се спасао одговорности по неком раније учињеном делу.

Стар је 30 година, средњег раста, сувоњав, у лицу црн, црне коврцасте косе, обрва и бркова црних, испод доње усне има мало брадице, а више десне обрве има белегу од посекотине. Од одела има на себи гуњ од црног сукна, прелук и панталоне од материје, на глави

ђен на две године робије због крађе стоке и који је са осуде пуштен 1906. године. Прошле године упућен је на мерење и фотографисање **Никола Маринковић**, скитач Циганин, из села Златара, среза копаоничког, који је био осуђен на две године робије због опасне крађе, и у акту је било назначено да раније није био осуђиван.

У Одељењу се посумњало у његов идентитет и помоћу мера одмах је нађен његов ранији картон из 1905. године и тиме је његов идентитет одмах утврђен. Кад му је показана његова фотографија, изјавио је, да се доиста зове **Никола Ђорђевић**, а да је променио своје презиме и место рођења, у циљу да се не би знало за његове раније осуде.

J. M. Стр.

КО ЈЕ ОВО?

22. априла ове год. на будим-пештанску источну жељезничку станицу стигло је ово непознато лице, чију фотографију износимо, и ту напрасно умрло. Код њега је при прегресу нађено 165 круна и 78 филера аустр. новца, 4 српска динара у сребру, 1 никл. новац од 20

пара, 1 од 10 пара и 1 од 5 пара, једне наочари, 1 нотес, 1 метар и 4 ципне мзрале. Осим тога нађено је: две признанице општине шабачке о наплаћеној кантарини, једна под Бр. 92.969, гласи на име Боже Ивановића, из Шанца и друга под Бр. 6766. на Стевана Мијаловића из Метлића, и један рачун гвожђарске радње Саве Кнежевића и комп. из Београда, а на име госпође Анке Карн, из Шанца. Непознати је стар око 50 година.

Износени његову фотографију позивамо све полицијске власти да потраже фамилију овог лица, а нарочито обраћамо пажњу начелству округа подринског, јер по свему изгледа да је ово лице из тог округа, и у случају проналаска о томе званично известе Министарство Унутрашњих Дела с позивом на акт Бр. 8464. Потребно је приликом утврђења идентичности извршити протоколарно саслушање у смислу кривичног судског поступка.

ПОТЕРЕ

Ђорђе Радосављевић, циганин, који је био у притвору код начелника среза ражањског, ноћу између 10. и 11. тек. м-ца побегао је из алексиначке болнице у болничкој кошуљи. Ђорђе је стар 80 година. Нека га све полицијске и општинске власти најживље потраже и нађеног стражарно сprovedу начелнику среза ражањског с позивом на акт Бр. 5275.

Манча Ристић, циганин цамбас из Неготина, стављен је под поротни суд и притвор решењем неготинског првостепеног суда због крађе коња. Како је Манча одмах по извршењу овог дела побегао, то се позивају све полицијске и општинске власти да га потраже и пронађеног стражарно сprovedу неготинском првостепеном суду с позивом на акт Бр. 8792.

Душан Миленковић, касапски радник, опасан лопов и разбојник, који одговара код начелства округа подринског за више казни-мих дела, побегао је пре извесног времена из Шанца и до сада није ухваћен. Душан је стар 26 година, високог раста, добро развијен, дежмекаст, у лицу плав, плавих бркова, округлог лица. Нека га све полицијске и општинске

вија се кључем, са римским цифрама, један прост ланац, две пређице од опасача, оков од јанџика, и још неки остаци од ствари по којима је утврђено да је лице било у сељачким кошуљама и панталонама од шајка. У близини згаришта нађена је једна велика локва крви, и једна дуванска кутџа од хартије. Како се до сада није могло утврдити ко је ово лице нити пронаћи убице, то се позивају све власти да потраже фамилију непознатог лица, а у исто време и убице овог непознатог лица, па о резултату нека известе начелника среза качерског с позивом на депешу Бр. 4923.

ОБЈАВА

Глигорије-Гига Ивановић-Станковић, земљоделац из села Лабаштице, среза јабланичког, који има да одговара за опасну крађу и убиство, одметнуо је се испод власти у намери да чини казнима дела. Глигорије је стар 35 година, високог раста, сувоњав, у лицу при, на десној руци и десном образу има белегу од посекоштине, у црном је сукненом оделу, на глави има шајкачу, а на ногама опанке.

Начелство округа врањског на основу чл. 8. и 9. закона о јавној безбедности и § 243. кривичног закона позива Глигорија-Гигу да се у року од 20 — двадесет дана, од када ова објава изађе у «Српским Новинама» пријави најближој судској или полицијској власти с позивом на акт Бр. 6486. Ако се у остављеном року не пријави ниједној власти, начелство ће га огласити за хајдука.

Бр. 6486. Из канцеларије начелства округа врањског 7. маја 1908. год. у Врању.

власти потраже и пронађеног стражарно сprovedу поменутом начелству с позивом на депешу Бр. 6206.

Милић Стојадиновић, осуђеник пожаревачког казненог завода, 10. овог месеца побегао је из завода и до сада није ухваћен. Милић је родом из Добриња, среза млавског, стар 21 годину, средњег раста, косе затворено плаве, очију жућкасто зелених, осуђен је био

због опасне и просте крађе. Препоручује се свима властима да га живо потраже и пронађеног стражарно сprovedу управа пожаревачког казненог завода с позивом на акт Бр. 1129.

Непознати разбојници ноћу између 12. и 13. прошлог месеца убили су неко непознато лице и затим га спалили у селу Шутцима срезу качерском. На згаришту поред костију нађене су ове ствари: један никлен сат бр. 48686. средње величине, са три канпа, на-

УТВРЂЕН ИДЕНТИТЕТ

По фотографији коју смо изнели у 19. броју «Полицијског Гласника», Никола Бераровић, овдашњи лецедерско-воскарски калфа, познао је свога брата Милана Бераровића, лецедерско-воскарског шефрга, у радњи Манасија Стефановића, трговца из Београда, и о томе известно кварт теразијски.